

PRETTY WOMAN & FREGA

THE WALL STREET SAGA

FERDINANDO FREGA

PRETTY WOMAN, FREGA KAI WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 15

Η σάγκα της Wall Street

Κάποιες ταινίες γίνονται κλασικές. Άλλες γίνονται καθρέφτες.

Το Pretty Woman έκανε και τα δύο.

Εκατομμύρια άνθρωποι την είδαν και είδαν μια ιστορία αγάπης.

Εγώ την ξαναείδα και είδα κάτι άλλο.

Είδα μια ταινία για τη μοναξιά μεταμφιεσμένη σε πλούτο.

Μια ταινία φτιαγμένη για ονειροπόλους, ειδικά για εκείνους που δεν έφτασαν ποτέ εκεί που ήθελαν και βρήκαν καταφύγιο μέσα στη φαντασίωση αντί για την πραγματικότητα.

Με τα χρόνια έμαθα ότι οι ταινίες δεν αποκαλύπτουν ποτέ τα μυστικά τους στην πλοκή. Τα ενδιαφέροντα κομμάτια κρύβονται στις λεπτομέρειες.

Ο Edward Lewis είναι ένας τιτάνας των οικονομικών.

Μπορεί να αγοράσει εταιρείες.

Μπορεί να αγοράσει ξενοδοχεία.

Μπορεί να αγοράσει έναν ολόκληρο όροφο κτιρίου χωρίς να κοιτάξει την τιμή.

Κι όμως δεν μπορεί να βρει μια γυναίκα.

Γι' αυτό καταλήγει να γνωρίσει μία σε έναν δρόμο του Χόλιγουντ.

Όχι επειδή ψάχνει σεξ.

Επειδή ψάχνει σύνδεση.

Η ειρωνεία σχεδόν πονάει.

Όσο πιο πλούσιος γίνεται, τόσο πιο μακριά μοιάζει από το μόνο πράγμα που δεν μπορεί να αγοράσει.

Λένε συχνά ότι οι γυναίκες ψάχνουν πλούσιους άντρες.

Αυτή δεν ήταν ποτέ η δική μου εμπειρία.

Οι περισσότερες γυναίκες δεν ψάχνουν πλούτο.

Ψάχνουν σταθερότητα.

Τα ίδια τα χρήματα είναι συνήθως απλώς ένα εργαλείο.

Φαγητό στο τραπέζι.

Ασφάλεια για τα παιδιά.

Προστασία για τους ανθρώπους που αγαπούν.

Μια γυναίκα σκέφτεται με όρους ανθρώπων.

Ένας άντρας σκέφτεται συχνά με όρους περιουσιακών στοιχείων.

Αυτή η διαφορά εξηγεί περισσότερα για την ανθρώπινη ιστορία απ' ό,τι τα περισσότερα εγχειρίδια οικονομικών.

Μετά υπάρχει η σουίτα του ρετιρέ.

Το καλύτερο δωμάτιο.

Ο ψηλότερος όροφος.

Η θέα που υποτίθεται ότι απολαμβάνουν οι πετυχημένοι άνθρωποι.

Μόνο που ο Edward δεν μπορεί να την απολαύσει.

Φοβάται τα ύψη.

Του ανήκει το ψηλότερο σημείο του κτιρίου, αλλά δεν κοιτάζει ποτέ πραγματικά έξω.

Ξέρω πολλούς ανθρώπους σαν αυτόν.

Περνούν όλη τους τη ζωή σκαφαλώνοντας.

Μετά φτάνουν στην κορυφή και ανακαλύπτουν ότι φοβούνται τη θέα.

Αργότερα παραδέχεται ότι η αγορά της εταιρείας του πατέρα του τον έκανε να νιώσει καλά.

Σκέψου αυτή τη φράση.

Ένας δισεκατομμυριούχος που αγοράζει συναισθηματική καθυσύχαση.

Μια εταιρική εξαγορά χρησιμοποιείται ως θεραπεία.

Η εταιρεία δεν ήταν ποτέ ο στόχος.

Το συναίσθημα ήταν.

Ο ισολογισμός ήταν απλώς το μέσο παράδοσης.

Μετά έρχεται η αγαπημένη μου στιγμή.

Το γρασίδι.

Εκείνη του ζητά να περπατήσει ξυπόλυτος.

Καμία αίθουσα συμβουλίου.

Κανένας δικηγόρος.

Καμία διαπραγμάτευση.

Μόνο ένας άντρας που νιώθει τη γη κάτω από τα πόδια του.

Για λίγα δευτερόλεπτα, ο αρχιερέας της Wall Street ξανασυνδέεται με κάτι παλιότερο από τα χρήματα.

Την πραγματικότητα.

Η φύση δεν στέλνει ποτέ τιμολόγια.

Γι' αυτό τόσοι πετυχημένοι άνθρωποι, κάποια στιγμή, τη νοσταλγούν.

Η επόμενη αντίφαση είναι ακόμη καλύτερη.

Υπερασπίζεται την αξιοπρέπεια μιας γυναίκας που αρχικά είχε πληρώσει.

Τα βάζει με έναν από τους συνεργάτες του για την τιμή της.

Ο επιχειρηματίας που μπήκε στη σχέση πιστεύοντας ότι όλα έχουν μια τιμή ανακαλύπτει ξαφνικά ότι κάποια πράγματα δεν έχουν.

Ο σεβασμός.

Η αξιοπρέπεια.

Η τρυφερότητα.

Η εμπιστοσύνη.

Οι αγορές είναι εξαιρετικές στο να βάζουν τιμή στα πράγματα.

Είναι απαίσιες στο να τα αποτιμούν.

Η ταινία θα μπορούσε να τελειώσει εκεί.

Το μάθημα ήταν ήδη πλήρες.

Αλλά το Χόλιγουντ καταλαβαίνει την ανθρώπινη αδυναμία καλύτερα από τους περισσότερους φιλοσόφους.

Η πραγματικότητα σπάνια γίνεται υπερπαραγωγή.

Η φαντασίωση γίνεται.

Κι έτσι ο Edward επιστρέφει με κόκκινα τριαντάφυλλα.

Η λιμουζίνα φτάνει.

Η μουσική δυναμώνει.

Το παραμύθι παραδίδεται ακριβώς στην ώρα του.

Και το κοινό φεύγει πιστεύοντας ότι η αγάπη νίκησε τα χρήματα.

Εγώ δεν είμαι τόσο σίγουρος.

Νομίζω ότι η ταινία επιβιώνει επειδή λέει μια διαφορετική ιστορία.

Όχι την ιστορία μιας γυναίκας που τη σώζει ένας πλούσιος άντρας.

Την ιστορία ενός πλούσιου άντρα που σώζεται από τον εαυτό του.

Υπάρχει λόγος που οι άντρες με τα ακριβά κοστούμια αγαπούν αυτή την ταινία εδώ και δεκαετίες.

Όχι επειδή ονειρεύονται να γίνουν πλούσιοι.

Πολλοί από αυτούς είναι ήδη.

Τη βλέπουν επειδή υποσιάζονται ότι πρέπει να υπάρχει κάτι πέρα από την επόμενη συμφωνία, την επόμενη εξαγορά, το επόμενο μπόνους, την επόμενη νίκη.

Συνεχίζουν να ψάχνουν αποδείξεις.

Για πολλούς από αυτούς, το Pretty Woman είναι απόδειξη.

Μια φαντασίωση δύο ωρών που υπονοεί ότι μπορεί να υπάρχει ακόμη ένας άνθρωπος κάτω από το ραμμένο στα μέτρα κοστούμι.

Τι μένει, λοιπόν, όταν πέφτουν οι τίτλοι τέλους;

Όχι τα τριαντάφυλλα.

Όχι το ρετιρέ.

Όχι τα χρήματα.

Ούτε καν η ιστορία αγάπης.

Αυτό που μένει είναι μια απλή παρατήρηση.

Ό,τι χτίζει ένας άντρας αρχίζει με μια γυναίκα κάπου στο βάθος.

Μια μητέρα.

Μια αδελφή.

Μια σύζυγο.

Μια κόρη.

Μια άγνωστη.

Και αργά ή γρήγορα η ζωή έχει μια παράξενη συνήθεια να τον φέρνει πίσω σ' εκείνη την αρχική αλήθεια.

Το λάθος είναι να πιστεύεις ότι εκείνη αγοράζεται.

Δεν αγοράζεται.

Η εξυπνότερη κίνηση είναι να προσέχεις.

Και να περιμένεις.

Γιατί οι γυναίκες έχουν ραντάρ για τις ειδικές περιπτώσεις.

Τις περισσότερες φορές τις αναγνωρίζουν πολύ πριν από τους άντρες.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
Η σάγκα της Wall Street